

SELOSTUS
IDÄN KANSOJEN KOMMUNISTISTEN JÄRJESTÖJEN
II YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA ⁴⁵
MARRASKUUN 22 pnä 1919

Toverit! Olen hyvin iloinen voidessani tervehtiä kommunistitovereiden, Idän musulmaanijärjestöjen edustajain kokousta ja lausua muutaman sanan siitä, millaiseksi on muodostunut tilanne nykyään Venäjällä ja muualla maailmassa. Selostukseni aiheena on nykyhetken tilanne, ja nähdäkseni oleellisinta tässä kysymyksessä on tällä haavaa Idän kansojen suhde imperialismiin ja näiden kansojen vallankumousliike. On itsestään selvää, että tämä Idän kansojen vallankumousliike voi nykyään kehittyä menestyksellisesti ja päätyä ratkaisuun vain liittyessään välittömästi meidän Neuvostotasavaltamme vallankumoukselliseen taisteluun maailman imperialismia vastaan. Monista syistä, muun muassa Venäjän takapajuisuuden ja maan suunnattoman laajuuden vuoksi sekä sen tähden, että Venäjä on rajana Euroopan ja Aasian, Lännen ja Idän välillä, me jouduimme ottamaan kannettavaksemme raskaimman taakan — mitä pidämme suurena kunniana — olemaan kärkijoukkona yleismaailmallisessa imperialismivastaisessa taistelussa. Sen vuoksi koko lähiajan tapahtumain kulku ennustaa vielä laajempaa ja sitkeämpää taistelua maailman imperialismia vastaan ja tulee kiertämättä liittymään Neuvostotasavallan taisteluun yhdistyneen imperialismiin — Saksan, Ranskan, Englannin ja Amerikan voimia vastaan.

Mitä tulee sotilaalliseen puoleen, niin te tiedätte, kuinka suotuisaksi meille tilanne kaikilla rintamilla on nykyään muodostunut. En ryhdy selittelemään tätä kysymystä seikkaperäisesti, sanon vain että kansalaissota, johon kansainvälinen imperialismi meidät pakotti, on kahden vuoden

kuluessa aiheuttanut Venäjän Sosialistiselle Federatiiviselle Neuvostotasavallalle lukemattomia raskuuksia, se on sälyttänyt talonpoikien ja työläisten kannettavaksi niin ylivoimaisen taakan, että se näytti jo monesti ylittävän heidän kestävyytensä. Mutta samaan aikaan tämä sota on raa'alla väkivaltaisuudellaan, villipedoiksi muuttuneiden, jo ennen sosialistisen vallankumouksen alkua meitä ryöstäneiden niin sanottujen „liittolaistemme” säälimättömän raa'alla rynnistyksellä saanut aikaan ihmeen, tehnyt sotaan väsyneistä ihmisistä, jotka nähtävästi eivät olisi voineet kestää vielä uutta sotaa, taistelijoita, jotka eivät ole vain kestäneet sotaa kahden vuoden ajan, vaan myös vievät tämän sodan voitokkaaseen loppuun. Nykyiset Koltshakista, Judenitshista ja Denikinistä saamamme voitot merkitsevät uuden jakson alkamista maailman imperialismin sodassa vapaustaisteluun nousseita maita ja kansoja vastaan. Tässä suhteessa kaksi vuotta kestänyt kansalaissotamme on vahvistanut täydellisesti historian jo ammoin tekemän havainnon, että sodan luonne ja sen menestys riippuvat ennen kaikkea sotaan ryhtyvän maan sisäisestä järjestyksestä, että sota heijastaa sitä sisäpolitiikkaa, jota kyseinen maa on ennen sotaa noudattanut. Kaikki tämä lyö kiertämättä leimansa sodan kulkuun.

Kysymys siitä, mikä luokka kävi sotaa ja jatkaa sitä, on erittäin tärkeä kysymys. Vain sen ansiosta, että meidän kansalaissotamme käyvät itsensä vapauttaneet työläiset ja talonpojat ja että tämä sota on poliittisen taistelun jatkamista työtätekevien vapauttamiseksi maansa ja koko maailman kapitalisteista, vain sen vuoksi niin takapajuisessa maassa kuin nelivuotisen imperialistisen sodan uuvuttamalla Venäjällä on löytynyt lujatahtoisia ihmisiä, jotka ovat käyneet tätä sotaa kahden ennen kuulumattoman, uskomattoman raskaan ja vaikean vuoden kuluessa.

Kansalaissodan historia on osoittanut tämän erityisen havainnollisesti Koltshakin tapauksessa. Sellainen vastustaja kuin Koltshak, joka sai apua maailman kaikilta voimakkaimmilta suurvalloilta ja piti hallussaan rautatielinjaa, jonka suojana oli satatuhantinen ulkovaikuttava armeija, muun muassa maailman imperialistien parhaita joukkoja, kuten esim. Japanin armeijan joukkoja, jotka olivat valmistautuneet imperialistiseen sotaan, mutta pysyneet melkein kokonaan syrjässä siitä ja sen vuoksi kärsi-

neet vähäisiä menetyksiä, Koltshak, joka nojasi Siperian talonpoikiin, vauraisiin talonpoikiin, joille maaorjuus oli tuntematonta ja joille kommunismi sen vuoksi oli luonnollisestikin vieraampaa kuin kenellekään muulle — näytti siltä, että Koltshak on voittamaton voima, sillä hänen sotajoukkonsa muodostivat kansainvälisen imperialismin kärkijoukon. Ja vielä nytkin Siperiassa toimii japanilaisia, tshekkoslovakialaisia ja useita muita imperialististen kansakuntien sotajoukkoja. Siitä huolimatta alun toista vuotta kestänyt kokeilu, jonka aikana Koltshak piti valtansa alla Siperiaa ja sen suunnattomia luonnonrikkauksia, hanke, jota alussa kannattivat II Internationalen sosialistipuolueet, menshevikit ja eserrät, näiden luotua Perustavan kokouksen komitean rintaman, komento, joka siinä tilanteessa näytti poroporvarin ja tavanomaisen historian kulun kannalta katsoen vankalta ja voittamattomalta, osoitti todellisuudessa seuraavaa: mitä kauemmaksi Venäjälle Koltshak eteni, sitä enemmän hänen voimansa hupenivat, ja loppujen lopuksi näemme, että Neuvosto-Venäjä on saavuttanut täydellisen voiton Koltshakista. Tässä meillä on epäilemättä käytännöllinen todistus siitä, että kapitalistien ikeestä vapautettujen työläisten ja talonpoikain yhteenliitetyt voimat saavat aikaan todellisia ihmeitä. Tässä meillä on tullut käytännössä todistetuksi, että vallankumouksellinen sota, kun se todella tempaa mukaansa sorretut työtätekevät joukot ja alkaa kiinnostaa niitä, kun se saa ne tajuamaan, että ne taistelevat riistäjiä vastaan, että sellainen vallankumouksellinen sota herättää tarmokkuutta ja kykyä tehdä ilmeitä.

Uskon, että Punaisen Armeijan aikaansaannoksilla, sen taistelulla ja voiton historialla on oleva kaikille Idän kansoille suunnattoman suuri, yleismaailmallinen merkitys. Se näyttää Idän kansoille, että niin heikkoja kuin nämä kansat ovatkin, niin voittamattomalta kuin eurooppalaisten sortajien mahti näyttäneekin, koska nämä käyttävät taistelussa hyväkseen kaikkia tekniikan ja sotataidon ihmeitä, että siitä huolimatta sorrettujen kansojen käymä vallankumouksellinen sota, silloin kun se kykenee herättämään todellakin miljoonia työtätekeviä ja riistettyjä, kätkee itseensä sellaisia mahdollisuuksia, sellaisia ihmeitä, että Idän kansojen vapauttaminen on nyt käytännöllisesti täysin toteutettavissa ei ainoastaan maailmanvallankumouksen

perspektiivin kannalta, vaan myös Aasiassa, Siperiassa saadun välittömän sotakokemuksen kannalta, sen kokemuksen kannalta, jota Neuvostotasavalta on hankkinut jouduttuaan kaikkien mahtavimpien imperialismin maiden sotilaallisen hyökkäyksen kohteeksi.

Lisäksi tämä Venäjän kansalaissodan kokemus on meille ja kaikkien maiden kommunisteille osoituksena siitä, miten kansalaissodan palossa, samalla kun lisääntyy vallankumouksellinen intomielisyys, tapahtuu myös voimakas sisäinen lujittuminen. Sota asettaa koetukselle jokaisen kansakunnan kaikki taloudelliset ja organisatoriset voimat. Niin loputtoman vaikeaa kuin tämä sota onkin ollut vilua ja nälkää kärsiville työläisille ja talonpojille, voimme vihdoin näiden kahden vuoden kokemuksen perusteella sanoa, että me voitamme ja tulemme voittamaan, sillä meillä on selusta ja vahva onkin, sillä vilusta ja nälästä huolimatta työläiset ja talonpojat ovat yksimielisiä ja entistä voimakkaampia ja vastaavat jokaiseen raskaaseen iskuun lisäämällä voimien yhteenliittyneisyyttä ja taloudellista mahtia, ja vain tämän ansiosta on voitu saavuttaa voittoja Koltshakista, Judenitshista ja heidän liittolaisistaan, maailman voimakkaimmista suurvalloista. Kuluneet kaksi vuotta ovat meille osoituksena ensiksikin vallankumouksellisen sodan laajenemismahdollisuudesta, ja toiseksi Neuvostovallan lujittumisesta, vaikka sille onkin antanut raskaita iskuja ulkoinen maahanhyökkäys, jonka tarkoituksena on murskata nopeasti vallankumouksen pesäke, murskata työläisten ja talonpoikien tasavalta, jotka ovat rohjenneet julistaa sodan maailman imperialismille. Mutta nuo iskut ovat vain karaisseet Venäjän työläisiä ja talonpoikia, sen sijaan että olisivat heidät lannistaneet.

Tällaiset ovat tärkeimmät yhteenvedot, tällainen on nykyisen ajankohdan pääsisältö. Me olemme saavuttamassa ratkaisevan voiton Denikinistä, viimeisestä vihollisesta, joka vielä on alueellamme. Me tunnemme itsemme voimakkaiksi ja voimme tuhannesti toistaa, ettemme erehdy jos sanomme, että tasavallan sisäinen rakennustyö on voimistunut ja että päätettyämme sodan Denikiniä vastaan olemme moninverroin vahvempia ja valmiimpia pystyttämään sosialismin rakennuksen, suorittamaan rakennustyötä, jolle kansalaissodan aikana saatoimme omistaa kovin vähän

aikaa ja voimia ja jolle me epäilemättä voimme omistautua kokonaan vasta nyt, lähtiessämme vapaalle tielle.

Me näemme imperialismin rappeutuvan Länsi-Euroopassa. Te tiedätte, että vuosi sitten jopa saksalaisistakin sosialisteista samoin kuin suurimmasta osasta sosialisteja, jotka eivät ymmärtäneet asiaintilaa, näytti siltä, että kysymys on vain maailman imperialismin kahden ryhmän välisestä taistelusta, ja heidän mielestään tämä taistelu muodosti historian koko sisällön eikä ole voimia, jotka voisivat tarjota jotakin muuta; heistä näytti, ettei socialisteillakaan ole muuta neuvoa kuin liittyä jompaankumpaan maailman mahtavista rosvoryhmittymistä. Sellaiselta näytti tilanne lokakuun lopussa 1918. Mutta me näemme, että sen jälkeen maailmanhistoriassa on esiintynyt vuoden kuluessa ennen näkemättömiä, laajalle ja syvälle ulottuvia ilmiöitä, jotka ovat havahduttaneet monet niistä socialisteista, jotka olivat imperialistisen sodan aikana patriotteja ja puolustelivat menettelyään sillä, että heillä oli edessään vihollinen; puolustelivat liittoa Englannin ja Ranskan imperialistien kanssa, jotka mukamas toivat vapautumisen saksalaisesta imperialismista. Katsokaa, kuinka paljon illuusioita tuo sofa särki! Me näemme saksalaisen imperialismin rappeutumisen, joka johti socialistiseen eikä ainoastaan tasavaltalaiseen vallankumoukseen. Te tiedätte, että luokkataistelu Saksassa on nyt käynyt entistä kärkevämmäksi ja tilanne on yhä enemmän kehittymässä kansalaissodaksi, Saksan proletariaatin taisteluksi saksalaisia imperialisteja vastaan, jotka ovat vaihtaneet värinsä tasavaltalaiseksi, mutta pysyvät silti imperialisteina.

Kaikki tietävät, että Länsi-Euroopassa kypsyy yhteiskunnallinen vallankumous ei päivä päivältä, vaan tunti tunnilta, että samoin tapahtuu sekä Amerikassa että Englannissa, näissä mukamas kulttuuria ja sivilisaatiota edustavissa maissa, jotka ovat saavuttaneet voiton huneista — Saksan imperialisteista —, mutta kun päädyttiin Versailles'in rauhaan, niin kaikki näkivät, että Versailles'in rauha on sata kertaa ryöväyshenkisempi kuin Brestin rauha, johon saksalaiset rosvot pakottivat meidät, ja että tämä Versailles'in rauha on kovin isku, minkä näiden huono-onnisten voittajamaiden kapitalistit ja imperialistit saattoivat itselleen antaa. Versailles'in rauha avasi nimenomaan voittaneiden kansojen silmät ja todisti, että

tässä ei olla tekemisissä kulttuurin ja sivilisaation edustajien kanssa, vaan että Englanti ja Ranska ovat imperialistirosvojen hallitsemia valtioita, vaikka ovatkin demokraattisia. Sisäinen taistelu näiden rosvojen kesken kehittyy niin nopeasti, että voimme riemuita tietäessämme Versailles'in rauhan olevan vain voittoaan juhlivien imperialistien näennäinen voitto, sillä todellisuudessa se merkitsee koko imperialistisen maailman romahdusta ja työtätekevien joukkojen päättäväistä irtaantumista niistä sosialisteista, jotka sodan aikana olivat liitossa mädän imperialismien edustajien kanssa ja puolustivat jompaakumpaa keskenään kamppailevien rosvojen ryhmää. Työtätekevien silmät ovat avautuneet, koska Versailles'in rauha muodostui ryöväyshenkiseksi rauhaksi ja näytti, että todellisuudessa Ranska ja Englanti olivat taistelleet Saksaa vastaan lujittaakseen valtaansa siirtomaissa ja lisätäkseen imperialistista mahtiaan. Mitä pitemmälle tämä sisäinen taistelu kehittyy, sitä laajemmaksi se käy. Tutustuin tänään Lontoosta marraskuun 21 p:nä lähetettyyn radiosanomaan, jossa amerikkalaiset lehtimiehet — joita ei voida epäillä myötätuntoisiksi vallankumouksellisia kohtaan — sanovat, että Ranskassa on havaittavissa ennen näkemätön vihan purkaus amerikkalaisia kohtaan sen vuoksi, että amerikkalaiset kieltäytyvät vahvistamasta Versailles'in rauhansopimusta.

Englanti ja Ranska voittivat, mutta ne ovat velassa korviaan myöten Amerikalle, joka on päättänyt, että pitäkööt ranskalaiset ja englantilaiset itseään niin suurina voittajina kuin haluavat, Amerikka tulee kuorimaan kerman ja perimään runsaat korkoprosentit sodan aikana antamastaan avusta ja tämän takeena on oleva Amerikan laivasto, jota parhaillaan rakennetaan ja joka sivuuttaa suuruudessa Englannin laivaston. Ja se, että amerikkalaisten ryöväyshenkinen imperialismi esiintyy näin häikäilemättömästi, näkyy siitä, että Amerikan asiamiehet ostelevat elävää tavaraa, naisia ja nuoria tyttöjä, ja kuljettavat Amerikkaan kehittäen prostituutiota. Vapaa kulttuurimaa, Amerikka, hankkii elävää tavaraa porttoloihin! Puolassa ja Belgiassa tapahtuu selkkauksia amerikkalaisten asiamiesten kanssa. Tämä on pieni valaiseva esimerkki siitä, mitä tapahtuu erittäin suuressa mitassa kaikissa pienissä maissa, jotka ovat saaneet apua ententevalloilta. Ottaakamme vaikkapa Puola. Te näette, että sinne saapuu ame-

rikkalaisia asiamiehiä ja keinottelijoita ostaakseen kaikki Puolan rikkaudet, vaikka tämä maa ylvästelee sillä, että se on nyt riippumaton valtio. Amerikan asiamiehet ostavat koko Puolan. Ei ole ainoatakaan tehdasta, ainoatakaan teollisuusalaa, jota amerikkalaiset eivät pitäisi kynsisään. Amerikka on käynyt niin julkeaksi, että alkaa orjuuttaa „suurta vapaata voittajamaata” Ranskaa, joka oli ennen koronkiskurien maa, mutta on nyt kokonaan velassa Amerikalle, koska Ranskalla ei ole enää jäljellä taloudellisia voimia, eikä se voi tulla toimeen omalla viljallaan eikä liioin omilla kivihiihivarjoillaan, se ei voi kehittää laajassa mitassa taloudellisia voimavarojaan, mutta Amerikka vaatii, että koko vero on tinkimättä maksettava. Mitä pitemmälle aika kuluu, sitä selvemmäksi käy näin ollen Ranskan, Englannin ja muiden mahtavien maiden talouselämän romahdus. Ranskan vaaleissa pääsivät voitolle klerikaalit. Ranskan kansa, joka oli petoksella houkuteltu antamaan kaikki voimansa vapauden ja demokratian nimessä taisteluun Saksaa vastaan, on nyt saanut palkkseen loputtomat velat, Amerikan ryöväyshenkisten imperialistien pilkan ja sitten mitä hillittömimmän taantumuksen edustajista koostuneen klerikaalienemmistön.

Tilanne on kaikkialla maailmassa muodostunut tavattoman sekavaksi. Koltshakista ja Judenitshista, noista kansainvälisen pääoman palkkarengelistä, saamamme voitto on suuri, mutta sitäkin suuremmaksi, vaikkakaan ei niin ilmeiseksi on muodostuva voittomme kansainvälisessä mitassa. Tänä voittona on imperialismiin sisäinen rappeutuminen, joka on tehnyt sen kykenemättömäksi lähettämään joukkojaan meidän kimppuumme. Entente koetti sen tehdä, mutta onnistumatta, sillä sen sotaväki menettää moraalinsa jouduttuaan kosketuksiin joukkojemme kanssa ja perehdyttyään meidän venäläiseen Neuvostoperustuslakimme, joka on käännetty heidän kielelleen. Mäidän sosialismin johtomiesten vastavaikutuksesta huolimatta Perustuslakimme saa aina puolelleen työtätekevien joukkojen myötätunnon. „Sovet” * sanan ymmärtävät nyt kaikki, Neuvostoperustuslaki on käännetty kaikille kielille, ja sen tuntee jokainen työläinen. Hän tietää, että se on työtätekevien Perustuslaki, että se on niiden työtätekevien valtiojärjestelmä,

* — „Sovet” = „Neuvosto”. Suom.

jotka kutsuvat taisteluun kansainvälisen pääoman voittamiseksi, hän tietää, että se on voitto, jonka me olemme saavuttaneet kansainvälisistä imperialisteista. Tämän voittomme vaikutus tuntuu kaikissa imperialistisissa maissa, koska me riistimme niiltä, valloitimme niiden omat joukot, riistimme niiltä mahdollisuuden lähettää näitä joukkoja Neuvosto-Venäjän kimppuun.

He yrittivät käydä sotaa vierailta joukoilla, Suomen, Puolan, Latvian joukoilla, mutta siitäkään ei tullut mitään. Englannin ministeri Churchill kerskaili puhuessaan parlamentissa joitakin viikkoja sitten — siitä tiedotettiin sähköissä koko maailmalle —, että on järjestetty neljäntoista kansan sotaretki Neuvosto-Venäjää vastaan ja että siten Venäjä kukistetaan uuteen vuoteen mennessä. Ja tosiaankin, siinä oli mukana monia kansoja — Suomi, Ukraina, Puola, Gruusia, tshekkoslovakit, japanilaiset, ranskalaiset, englantilaiset, saksalaiset. Mutta me tiedämme, mitä siitä kaikesta tuli! Tiedämme eestiläisten jättäneen Judenitshin joukot, ja lehdissä polemisoidaan nyt kiihkeästi sen johdosta, että eestiläiset eivät halua auttaa Judenitshia, eikä Suomikaan antanut hänelle apua, niin hartaasti kuin Suomen porvaristo sitä halusikin. Toinenkin meitä vastaan aloitettu rynnistys meni näin ollen myttyyn. Ensimmäisenä vaiheena oli Ententen omien, sotatekniikan kaikkien sääntöjen mukaisesti varustettujen joukkojen lähettäminen, joten näytti siltä, että ne voittavat Neuvostotasavallan. Ne ovat jo lähteneet pois Kaukasiasta, Arkangelista ja Krimiltä pysytellen vielä Muurmännin rannikolla, samoin kuin tshekkoslovakit Siperiassa, mutta ne ovat siellä vain erillisinä saarekkeina. Ententen ensimmäinen yritys voittaa meidät omien joukkojensa voimalla päättyi meidän voittoomme. Toisella yrityksellä oli tarkoituksena lähettää kimppuumme naapureinamme asuvat kansat, jotka ovat rahataloudellisesti täysin riippuvaisia Ententestä, ja pakottaa nämä kansat tekemään lopun meistä, tekemään lopun sosialismin tyysijasta. Mutta tämäkin yritys epäonnistui: osoittautui, ettei yksikään noista pikkuvaltioista kyennyt käymään sellaista sotaa. Enemmänkin — jokaisessa pikkuvaltiossa yltyi viha Ententeä kohtaan. Kun Suomi ei lähtenyt valloittamaan Pietaria, vaikka Judenitsh oli jo vallannut Krasnoje Selon, niin tämä tapahtui siksi, koska Suomi epäroï ja näki, että se voi Neuvosto-Venäjän rinnalla elää

itsenäisenä, mutta ei voi elää sovussa Ententen kanssa. Samaa kokivat kaikki pienet kansat. Samaa kokevat Suomi, Liettua, Eesti, Puola, missä on vallalla yleinen shovinismi, mutta missä niin ikään vihataan Ententeä, joka laajentaa siellä riistoaan. Ja nyt kun otamme tarkoin huomioon tapahtumien kulun voimme sanoa vähääkään liioittelematta, ettei ainoastaan ensimmäinen, vaan myös toinen Neuvostotasavaltaa vastaan käydyn kansainvälisen sodan vaihe on mennyt myttyyn. Nyt meidän on voitettava vielä Denikinin joukot, jotka ovat jo puoliksi lyötyjä.

Tällainen on Venäjän ja maailman nykytilanne, jota olen lyhyesti luonnehtinut selostuksessani. Sallikaa minun lopuksi pysähtyä tarkastelemaan sitä, millaiseksi muodostuu tilanne Idän kansallisuuksien suhteen. Te olette Idän eri kansojen kommunististen järjestöjen ja kommunististen puolueiden edustajia. Minun täytyy sanoa, että jos Venäjän bolshevikkien onnistui iskeä aukko vanhan imperialismin muuriin, ottaa suorittaakseen tavattoman vaikea mutta myös tavattoman ylevä tehtävä, uusien teiden raivaaminen vallankumoukselle, niin teillä, Idän työtätekevien joukkojen edustajilla, on edessänne vielä suurempi ja vielä uudempi tehtävä. Käy täysin selväksi, että sosialistinen vallankumous, joka lähestyy kaikkialla maailmassa, ei millään muotoa tule rajoittumaan vain siihen, että kunkin maan proletariaatti saavuttaa voiton omasta porvaristostaan. Se olisi mahdollista, jos vallankumouksia voitaisiin suorittaa helposti ja nopeasti. Me tiedämme, että imperialistit eivät sitä salli, että kaikki maat ovat aseistautuneet omaa sisäistä bolshevismiaan vastaan eivätkä muuta ajattelekaan kuin sitä, miten pääsisivät voitolle bolshevismista omassa maassaan. Jokaisessa maassa kehittyi sen vuoksi kansalaissota, johon vanhat sosialistisovittelijat on vedetty mukaan porvariston puolelle. Sosialistinen vallankumous ei näin ollen tule olemaan yksinomaan eikä pääasiallisesti kunkin maan vallankumouksellisten proletaarien taistelua omaa porvaristoaan vastaan — ei, se tulee olemaan kaikkien imperialismin sortamien siirtomaiden ja valtioiden, kaikkien riippuvaisten maiden taistelua maailmanimperialismia vastaan. Viime vuoden maaliskuussa hyväksytyssä puolueemme ohjelmassa me lausuimme lähestyvää yhteiskunnallista maailmanvallankumousta luonnehtiessamme, että työtätekevien kansalaissota imperialisteja ja riistäjiä

vastaan kaikissa edistyneimmissä maissa alkaa sulautua yhteen maailmanimperialismia vastaan käytävän kansallisen sodan kanssa. Vallankumouksen kulku vahvistaa ja tulee yhä suuremmassa määrin vahvistamaan tämän todeksi. Samoin tulee tapahtumaan myös Idässä.

Me tiedämme, että Idän kansanjoukot tulevat nousemaan siellä toimintaan itsenäisinä osanottajina, uuden elämän luojina, koska tuo monisatamiljoonainen väestö kuuluu riippuvaisiin, vajaa-oikeudellisiin kansakuntiin, jotka tähän saakka ovat olleet imperialismin maailmanpolitiikan kohteena, jotka ovat kapitalistiselle sivistykselle ja kulttuurille olleet olemassa vain lannoitusaineena. Ja kun puhutaan mandaattien jakamisesta siirtomaihin nähden, me tiedämme mainiosti, että se on mandaattien jakoa varastamista, rosvoamista varten, että se on maapallon väestön enemmistöön kohdistuvan riisto-oikeuden jakoa maailman väestön mitättömän vähemmistön kesken. Tiedämme, että XX vuosisadan alussa tuo enemmistö, joka tähän saakka on ollut kokonaan historiallisen edistyksen ulkopuolella, sillä se ei ole voinut esiintyä itsenäisenä vallankumouksellisena voimana, lakkasi esittämästä moista passiivista osaa. Me tiedämme, että vuotta 1905 seurasivat vallankumoukset Turkissa, Persiassa ja Kiinassa, että vallankumousliike kehittyi Intiassa. Myös imperialistinen sota on edistänyt vallankumousliikkeen kasvua, koska oli pakko vetää kokonaisia siirtomaakansoista muodostettuja rykmenttejä mukaan Euroopan imperialistien taisteluun. Imperialistinen sota herätti myös Idän, veti sen kansat mukaan maailmanpolitiikkaan. Englanti ja Ranska aseistivat siirtomaakansoja ja auttoivat niitä perehtymään sotatekniikkaan sekä nykyaikaisiin koneisiin. Nuo kansat käyttävät tätä taitoa herroja imperialisteja vastaan. Idän heräämisen kautta seuraa nykyisessä vallankumouksessa kausi, jolloin kaikki Idän kansat osallistuvat koko maailman kohtaloiden ratkaisuun, etteivät joutuisi olemaan pelkkänä ryöstön kohteena. Idän kansat heräävät ryhtyäkseen toimimaan käytännöllisesti, niin että jokainen kansa olisi mukana ratkaisemassa kysymystä koko ihmiskunnan kohtalosta.

Sen vuoksi uskonkin, että te joudutte maailmanvallankumouksen kehityksessä, joka alkamisesta päätellen tulee jatkumaan monia vuosia ja vaatimaan paljon ponnistuksia — joudutte esittämään tärkeätä osaa vallankumousta-

telussa, vallankumousliikkeessä, ja yhdistämään tuon taistelun meidän taisteluamme, jota käymme maailman-imperialismia vastaan. Osallistumisenne kansainväliseen vallankumoukseen asettaa eteenne monimutkaisen ja vaikean tehtävän, jonka ratkaisu on muodostuva yleisen menestyksen perustaksi, koska tässä tapauksessa väestön enemmistö lähtee ensi kerran itsenäisesti liikkeelle ja tulee vaikuttamaan aktiivisena tekijänä taistelussa maailman imperialismin kukistamiseksi.

Suurin osa Idän kansoista on huonommassa asemassa kuin Euroopan takapajuisin maa — Venäjä, me onnistuimme kuitenkin liittämään Venäjän talonpojat ja työläiset yhteen taistelussa feodalismiin ja kapitalismin jäännöksiä vastaan, ja taistelumme sujui niin vaivattomasti siksi, koska talonpojat ja työläiset olivat yhdistyneet pääomaa ja feodalismia vastaan. Tässä suhteessa yhteys Idän kansoihin on erityisen tärkeää, koska suurin osa Idän kansoista on tyypillisiä työtätekevien joukkojen edustajia, ei työläisiä, jotka ovat käyneet läpi kapitalististen tehtaiden koulun, vaan tyypillisiä työtätekevien, riistettyjen ja keskiaikaisesta sorrosta kärsivien talonpoikaisjoukkojen edustajia. Venäjän vallankumous näytti, kuinka kapitalismin voittaneet proletaarit nousivat voitokkaaseen kapinaan keskiaikaista sortoa vastaan liittyttyään yhteen monimiljoonaisten hajanaisen työtätekevien talonpoikaisjoukkojen kanssa. Nyt Neuvostotasavaltaamme tehtävänä on kerätä ympärilleen kaikki heräävät Idän kansat käydäkseen yhdessä niiden kanssa taistelua maailman imperialismia vastaan.

Tässä suhteessa teitä odottaa tehtävä, jollaista maailman kommunisteilla ei ole aikaisemmin ollut: teidän pitää kommunismin yleisen teorian ja käytännön pohjalta ja ottaen huomioon ne omalaatuiset olosuhteet, joita ei ole Euroopan maissa, kyetä soveltamaan tätä teoriaa ja käytäntöä olosuhteissa, jolloin perusjoukkona on talonpoikaisto ja joissa täytyy taistella keskiaikaisuuden jäännöksiä eikä pääomaa vastaan. Tämä tehtävä on vaikea ja omalaatuinen, mutta myös erittäin kiitollinen, koska taisteluun yhtyvät ne joukot, jotka eivät vielä ole osallistuneet siihen, ja toisaalta kommunististen solujen perustaminen Itään antaa teille mahdollisuuden pitää kiinteätä yhteyttä III Internationaleen. Teidän tulee löytää omat muotonsa tälle maailman eturivin proletaarien ja useasti keskiaikaisissa

olosuhteissa elävien Idän työtätekevien ja riistetettyjen joukkojen väliselle liitolle. Me olemme omassa maassamme toteuttaneet vähäisessä mitassa sitä, mitä te tulette toteuttamaan suuressa mitassa, suurissa maissa. Ja tämän toisen tehtävän te toivottavasti täytätte menestyksellisesti. Kiitos Idän kommunististen järjestöjen, joiden edustajia te täällä olette, teillä on yhteys eturivin vallankumoukselliseen proletariaattiin. Tehtävänänne on huolehtia tulevaisuudessakin siitä, että jokaisessa maassa harjoitettaisiin kommunistista propagandaa sillä kielellä, jota kansa ymmärtää.

On itsestään selvää, että lopullisen voiton voi saavuttaa vain maailman kaikkien edistyneiden maiden proletariaatti, ja me venäläiset panemme alulle sen työn, jonka Englannin, Ranskan tai Saksan proletariaatti vie päätökseen; mutta me näemme, että ne eivät voita, elleivät saa apua kaikkien sorrettujen siirtomaakansojen ja ensi kädessä Idän kansojen työtätekevilta joukoilta. Meidän on tehtävä itsellemme selväksi, että etujoukko ei voi yksinään siirtyä kommunismiin. Tehtävänä on herättää työtätekevissä joukoissa vallankumouksellista aktiivisuutta omatoimisuuteen ja järjestäytymiseen riippumatta siitä, millaisella tasolla ne ovat, on käännettävä edistyneimpien maiden kommunisteille tarkoitettua aitoa kommunistista oppia jokaisen kansan kielelle, on ryhdyttävä toteuttamaan niitä käytännön tehtäviä, jotka on toteutettava viipymättä, ja liityttävä yhteiseen taisteluun toisten maiden proletaarien kanssa.

Siinä ovat ne tehtävät, joiden ratkaisua te ette löydä yhdestäkään kommunistisesta kirjasesta, mutta joiden ratkaisun te löydätte siitä yhteisestä taistelusta, jonka Venäjä aloitti. Te joudutte asettamaan tämän tehtävän ja ratkaisemaan sen oman kokemuksenne nojalla. Siinä on teille apuna toisaalta kiinteä liitto muiden maiden kaikkien työtätekevien etujoukon kanssa ja toisaalta taito lähestyä Idän kansoja, joita te täällä edustatte. Teidän on pidettävä pohjana sitä porvarillista nationalismia, joka herää näissä kansoissa, joka ei voi olla heräämättä ja joka on historiallisesti perusteltavissa. Samalla teidän tulee löytää tie kunkin maan työtätekevien ja riistetettyjen joukkojen luo ja sanoa sillä kielellä, jota ne ymmärtävät, ettei ole muuta toivoa vapautumisesta kuin kansainvälisen vallankumouksen voitto, ja että maailman proletariaatti on monisata-

miljoonaisten Idän kansojen kaikkien työtätekevien ja riistettyjen ainoa liittolainen.

Tämä on se tavattoman suurisuuntainen tehtävä, joka teillä on ratkaistavananne, ja sen ansiosta, että me elämme vallankumouksen aikakautta ja vallankumousliike kasvaa — siitä ei voi olla epäilystä — tämä tehtävä tullaan Idän kommunististen järjestöjen yhteisin ponnistuksin ratkaisemaan menestyksellisesti ja viemään täydelliseen voittoon maailman imperialismista.

„Izvestija TsK RKP(b)“ № 9,
joulukuun 20 pnä 1919

Julkaistaan bulletiinin
„Izvestija TsK RKP(b)“
tekstin mukaan